

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอันอาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศตามความคิดเห็นของพ่อแม่ การสื่อสารของพ่อแม่ในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของลูกดังกล่าว พร้อมทั้งปัจจัยที่อาจส่งผล หรือมีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นอันจะเป็นแนวทางในการศึกษาและแก้ไขปัญหาทางสังคมของวัยรุ่นในปัจจุบัน

สำหรับรูปแบบการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยอาศัยแบบสอบถามเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูล ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง อันได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ อันได้แก่ สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีโทรทัศน์ไอทีวี จำนวนทั้งสิ้น 90 คน

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 90 ชุด เข้าประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อตอบปัญหามาในการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ลักษณะประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษาพบว่าพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย (พ่อ) มีจำนวน มากกว่า คือ 56 คน ส่วนเพศหญิง (แม่) มีจำนวน 34 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30 ปี ขึ้นไปโดยพบว่า อายุระหว่าง 36-40 ปีมีมากที่สุด คือ 34 คน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 50 คน มีสถานภาพการสมรสอยู่ด้วยกันมากเป็นส่วนใหญ่ โดยมีสัดส่วนของการแยกกันอยู่ การหย่าร้าง และเสียชีวิต ใกล้เคียงกัน แต่ละครอบครัวมีรายได้อยู่ระหว่าง 20,000-40,000บาท มากที่สุด โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีระยะเวลาในการทำงานด้านสื่อสารมวลชน 1-20 ปี ส่วนในด้านของบุตร พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีบุตรจำนวน 1- 2 จำนวน 68 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ใช้เวลาทำกิจกรรมกับบุตรของตนเช่น รับประทานอาหาร ดูรายการทีวี วันละ 1-3 ชั่วโมงมากที่สุด รองลงมาได้แก่ 4 – 6 ชั่วโมง จำนวน 7-9 ชั่วโมง และมากกว่า 9 ชั่วโมง ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของพ่อแม่ต่อบุตรนั้น สามารถสรุปผลการวิจัยตามประเด็นต่อไปนี้

- พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่มีทัศนะว่าจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตน
- รูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่และแม่เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่มีทัศนะว่าจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตน

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 1 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในโตบ้างตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตน และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตนมากน้อยเพียงใด

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ อันได้แก่ สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 อ.ส.ม.ท สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีโทรทัศน์

ไอทีวี สามารถสรุปประเด็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ พ่อแม่มีทักษะว่าจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของลูกคนมากที่สุด ได้ดังนี้

1. การใช้สารเสพติด เช่น ยาไอ ยาบ้า ยาเลฟ บูห์รี เป็นต้น
2. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกับเพื่อนต่างเพศ
3. การแสดงความรัก เช่นการกอดจูบ การจับมือถือแขน
4. การใช้เครื่องดื่มนแอลกอฮอล์
5. การเที่ยวสถานเริงรมย์

รูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 2 : รูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศวัยรุ่นที่มีต่อบุตรนั้นเป็นอย่างไรและพ่อแม่มีบทบาทในการสื่อสารเรื่องดังกล่าวมากน้อยเพียงใด

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น สามารถสรุปประเด็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ พ่อแม่มีทักษะว่ามีการสื่อสารในประเด็นนี้กับลูกคนมากที่สุดได้ดังนี้

1. การใช้สารเสพติด เช่น ยาไอ ยาบ้า ยาเลฟ บูห์รี เป็นต้น
2. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกับเพื่อนต่างเพศ
3. การแสดงความรัก เช่นการกอดจูบ การจับมือถือแขน
4. การอ่าน ดู หรือชม สื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาพโป๊หรือการมีเพศสัมพันธ์

โดยจะเห็นได้ว่า ทั้งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่ตระหนักว่าจะส่งผลกระทบต่อบุตรของตนเองมากที่สุดและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่นำมาพูดคุยกับบุตรของตนเองมากที่สุดนั้น สอดคล้องกัน ซึ่งก็คือ การใช้สารเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกับเพื่อนต่างเพศ และการแสดงความรัก เนื่องจากเป็นปัจจัยหลักที่จะนำไปสู่ปัญหาทางเพศที่จะเกิดตามมา ส่วนเรื่องการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการเที่ยวสถานเริงรมย์นั้น กลับเป็นเรื่องที่พ่อแม่เป็นห่วงแต่ไม่พูดถึง เนื่องจากเล็งเห็นว่า เด็กอายุ 10-15 ปีนั้น ยังไม่มีพฤติกรรมเหล่านี้ รวมทั้งมั่นใจในกฎหมายที่กำหนดอายุสำหรับผู้เข้าไปในสถานเริงรมย์ว่า ต้องอายุมากกว่า 18 ปีด้วย นอกจากนี้ ยังเป็นที่น่าสังเกตว่า พ่อแม่นำเรื่องการอ่าน ดูชม สื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาพโป๊หรือการมีเพศสัมพันธ์ในอัตราที่ค่อนข้างสูงเนื่องจาก ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแพร่กระจายของสื่อลามกเหล่านี้ ในหลากหลายรูป

แบบ ทั้งทางสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ต ซึ่งไม่สามารถควบคุม ดูแลการรับสื่อของบุตรได้ตลอดเวลา จึงต้องกล่าวตักเตือนบุตรอยู่เสมอในประเด็นดังกล่าว

นอกจากนี้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทของพ่อแม่ที่มีในการสื่อสารกับบุตรของตนเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 52.9 มีทัศนะว่า มีบทบาทน้อยในการสื่อสารให้ความรู้ และความเข้าใจในเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามยังเล็งเห็นว่า พ่อแม่ควรเป็นผู้ให้ความรู้เรื่องเพศแก่บุตรมากที่สุด รองลงมาคือ โรงเรียน และกระทรวงสาธารณสุข

ส่วนด้านรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของพ่อแม่ที่สื่อสารกับบุตรนั้นสามารถสรุปผลการวิจัยรูปแบบและประเด็นที่พ่อแม่ให้ความสำคัญมากที่สุดดังนี้

1. การอธิบายให้ลูกเข้าใจถึงปัญหา และความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เช่น การตั้งครรภ์ การติดโรคทางเพศสัมพันธ์
2. การปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูก โดยการไม่เที่ยวกลางคืน
3. การอธิบายหรือพูดคุยกับลูกถึงอันตรายของโรคเอดส์หรือ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ
4. การห้ามปรามหรือตักเตือนเรื่องการมีความรักในวัยเรียน
5. การอธิบายถึงวิธีการใช้สารเสพติด พร้อมทั้งบอกถึงโทษของสารเหล่านั้น

จากผลสรุปข้างต้นพบว่า พ่อแม่เลือกนำปัญหา และความเสียหายของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรมาสื่อสารกับบุตรมากที่สุด รวมทั้งยังนำอันตรายของโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโทษของสารเสพติดมาพูดคุย จะเห็นได้ว่า พ่อแม่เลือกสื่อสารกับบุตรโดยยกผลลัพธ์ด้านลบของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเหล่านี้ขึ้นมาพูดคุยให้บุตรรู้สึกหวาดกลัวจนไม่กล้ามีพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนี้ยังใช้วิธีปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูก การห้ามปรามและตักเตือนเป็นวิธีรองลงมาในการสื่อสารกับบุตรในเรื่องดังกล่าวด้วย

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จากผลการวิจัยพบว่าเพศเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่สื่อสารกับบุตรตน โดยพบว่ามีความสัมพันธ์กับประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

1. การแนะนำให้ทราบถึงวิธีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ เช่นการเล่นกีฬา หรือทำงานอดิเรกต่างๆ ($X = 3.47, F = 4.57, Sig = 0.04$)
2. การแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับเพื่อนต่างเพศ เช่น ไม่ไปเที่ยวกันสองต่อสอง หรืออยู่ในที่ลับตาคน

3. การห้ามปรามหรือตักเตือนเรื่องการมีความรักในวัยเรียน ($X = 3.52, F = 4.05, Sig = 0.05$)
4. การพูดคุยให้เข้าใจถึงวิธีการแสดงอารมณ์ เช่น การแสดงความรักหรือการอยู่ในบรรยากาศโรแมนติกกับเพื่อนต่างเพศ ($X = 3.47, F = 4.57, Sig = 0.04$)
5. การพาไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับท่านด้วยเพื่อเป็นการแนะนำและให้ความรู้จากการปฏิบัติจริง ($X = 3.47, F = 4.57, Sig = 0.04$)

อาจกล่าวสรุปได้ว่า รูปแบบการสื่อสารของพ่อและแม่ในประเด็นเหล่านี้แตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า พ่อจะมีพฤติกรรมการสื่อสารไปในทางห้ามปราม ตักเตือน มากกว่าแม่ ส่วนแม่จะเน้นการพูดคุยและแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวรวมทั้งการวางตัวมากกว่า ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เพศของผู้ปกครองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันออกไป

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการสื่อสารในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง อันได้แก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีโทรทัศน์ไอทีวี จำนวนทั้งสิ้น 90 คน สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามปัญหามาวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

ปัญหามาวิจัยข้อที่ 1 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในข้างตามความคิดเห็นของพนักงานฝ่ายข่าวที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตน และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตนอย่างน้อยเพียงใด

จากผลการวิจัยข้างต้นพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ อันได้แก่ สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 อ.ส.ม.ท. สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีโทรทัศน์ไอทีวี มีทัศนะว่าส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตนมากนั้น ได้แก่ การใช้สารเสพติด เช่น ยาไอ ยาบ้า ยาเลิฟ บุหรี่ เป็นต้น การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ การแสดงความรัก เช่น การกอดจูบ การจับมือถือแขน การใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ หากพิจารณาถึงพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าวแล้ว พบว่า ล้วนเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์(ประพิมพร อันพาทรรหมม ,2539) มิใช่พฤติกรรมเสี่ยงของการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง

ซึ่งหากพิจารณาถึงพัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้นแล้วจะพบว่ามีความเกี่ยวโยงกันในส่วนของพัฒนาการทางด้านอารมณ์อันเป็นธรรมชาติของวัย โดยอารมณ์ของวัยรุ่นนั้นเป็นอารมณ์ที่รุนแรงเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง ในบางครั้งจึงมักจะมีอาการขัดแย้งกับผู้ใหญ่เสมอ การที่เกิดอารมณ์ง่ายและรุนแรงเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องที่ง่ายต่อการยุแหย่ หรือการชักนำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรู้สึกอยากลองดีทั้งในทางที่ดีและทางที่ไม่ดี ความคิดชั่ววูบของอารมณ์วัยรุ่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้เขาแสดงพฤติกรรมผิดๆ ออกมา(พิชัย ไทยอุดม : 2540) ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เหล่านี้หากพิจารณาจากสภาพสังคมปัจจุบัน พบว่ามักเกิดจากความอยากรอง ความวู่วามในการตัดสินใจปัญหาที่ผิด และมักจะถูกนำไปเชื่อมโยงประเด็นปัญหาในด้านความขัดแย้งภายในครอบครัวเสมอ ดังจะเห็นได้พฤติกรรมเสี่ยงที่พ่อแม่มีทัศนคติว่ามีผลกระทบต่อบุตรตนมากที่สุด คือ การใช้สารเสพติด เช่น ยาไอ ยาบ้า ยาเลิฟ บุหรี่ เป็นต้น เนื่องจากพ่อแม่ส่วนมากทราบดีว่า สารเสพติดเหล่านี้เมื่อเสพเข้าไปจะไม่สามารถครองสติได้ ซึ่งจะเป็นต้นเหตุอันจะนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงอื่น ๆ ต่อไป ดังนั้นพ่อแม่ย่อมที่จะวิตกกังวลในเรื่องดังกล่าวมากกว่าประเด็นในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง เนื่องจากวัยรุ่นตอนต้นเป็นวัยที่เพิ่งเริ่มต้นคิดเพื่อนดังนั้นเวลาส่วนหนึ่งยังคงอยู่กับผู้ปกครองเป็นหลัก จึงสามารถดูแลสอดส่องในเรื่องพฤติกรรมการคบเพื่อนได้ อย่างไรก็ตามจะพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอันเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์โดยตรงนั้นมีเพียงประเด็นเดียวที่พ่อแม่ตระหนักมากที่สุด คือ การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งหากพิจารณาแล้ว ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญของการตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ เป็นประเด็นหลักซึ่งจะนำเสนอในการอภิปรายร่วมกับปัญหานำวิจัยข้อที่ 2 เกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่มีต่อบุตรต่อไป

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 2 รูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่มีต่อลูกนั้นเป็นอย่างไรและพ่อแม่มีบทบาทในการสื่อสารเรื่องดังกล่าวมาน้อยเพียงใด

บทบาทของพ่อแม่ในการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พ่อแม่ถือได้ว่าเป็นผู้นำทางความคิดของลูก ลูกจะมีทัศนคติหรือพฤติกรรมอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับกรอบมรดกมรดกเลื้อยคูภายในครอบครัว แต่จากผลการวิจัยนี้จะพบว่าพ่อแม่มีบทบาทในการให้ความรู้เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย โดยความเป็นผู้นำความคิดของลูกดังกล่าวเกิดขึ้นเพียงเฉพาะกับพฤติกรรมเสี่ยงทางตรงมากกว่า กล่าวคือ ไม่ว่าลูกจะมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง หรือไม่มีความอยากรู้อยากเห็นในพฤติกรรมดังกล่าว พ่อแม่ส่วนใหญ่จะไม่มีพูดคุยกับลูกนี้โดยเด็ดขาด แต่จะเป็นไปในลักษณะการห้ามปรามและขู่คานโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อ ดังจะเห็นได้จากปริมาณข่าวสารที่พ่อแม่ได้รับในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรม

เสียงทางเพศทางตรง เช่นการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยเรียน พ่อแม่จะไม่มีกรนำเรื่องดังกล่าวมาพูดคุยอธิบายกับลูกโดยเด็ดขาด หรือถ้ามีการพูดคุยจะมีปริมาณน้อย ซึ่งทำให้ช่องทางการสื่อสารของเรื่องดังกล่าวในครอบครัวน้อยมาก

แต่ในขณะที่ในสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสียงทางเพศทางอ้อมเช่น การใช้สารเสพติด พ่อแม่มักจะกระตุ้นหรือเป็นฝ่ายที่เริ่มให้ข้อมูล หรือพูดคุยทำความเข้าใจและอธิบายกับลูกก่อนเพื่อปลูกฝังทัศนคติที่ไม่ดีต่อเรื่องดังกล่าวตั้งแต่ในวัยรุ่น ดังจะเห็นได้จากการเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมของพ่อแม่ ส่วนใหญ่จะกล่าวว่าแม้ว่าบางครั้งลูกไม่สนใจในเรื่องดังกล่าว แต่ว่าตนเองก็มักที่จะหาโอกาสพูดคุยเรื่องดังกล่าวกับลูก เพราะเห็นว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญต้องปลูกฝังแม้ว่าลูกจะยังไม่พูดถึงเรื่องนี้ก็ตาม แต่ถ้าเป็นเรื่องเพศโดยตรงจะเก็บไว้ก่อน เพราะคิดว่าตนเองจะไปชี้แนะทางความคิดของลูก หรือที่เรียกว่า “ชี้โพรงให้กระรอก”

แต่ในบางกรณีก็พบว่าลูกก็มีผลต่อการตัดสินใจในการพูดคุยหรือสื่อสารกับพ่อแม่ด้วยเช่นกัน กล่าวคือในบางพฤติกรรมเสียงทางเพศ แม้ว่าพ่อแม่จะอยากที่จะพูดคุยกับลูกในเรื่องดังกล่าว เช่น การใช้สารมึนเมา พบว่าเมื่อพ่อแม่พยายามจะพูดคุยหรืออธิบายเรื่องดังกล่าวเพียงใด แต่ลูกก็ไม่สนใจทำให้พ่อแม่เลิกที่จะพูดในประเด็นดังกล่าวไป แสดงให้เห็นว่าบทบาทของพ่อแม่และลูกในการสื่อสารเรื่องดังกล่าวต่างส่งผลต่อกันและกัน แต่ขึ้นอยู่กับประเด็นที่พ่อแม่และลูกให้ความสำคัญ ทัศนคติในเรื่องดังกล่าว ต้องเป็นไปในลักษณะการรับต่อเรื่องหรือสิ่งเร้าในระดับหนึ่งหากพบว่าแม้ว่าอีกฝ่ายจะสนใจหรือตระหนักมาก แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่สนใจการสื่อสารในเรื่องดังกล่าวก็จะลดน้อยลงไป

รูปแบบการสื่อสาร

จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสื่อสารที่พ่อแม่ใช้ในการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสียงทางเพศกับลูกมีทั้งในแบบวจนภาษาและอวจนภาษา โดยพฤติกรรมเสียงทางเพศประเด็นที่พ่อแม่มีความวิตกกังวลมากที่สุดข้างต้น กับพฤติกรรมสื่อสารที่พ่อแม่ทำการสื่อสารกับลูกเรื่องพฤติกรรมเสียงทางเพศพบว่า มีความสอดคล้องกันในพฤติกรรมที่พ่อแม่มีความตระหนักถึงมากที่สุด คือ การใช้สารเสพติด เช่น ยาอี ยาบ้า ยาเลิฟ บุหรี่ เป็นต้น การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พฤติกรรมการแสดงความรักของวัยรุ่น เช่นการกอดจูบ โอบกอด พ่อแม่จะมีการสื่อสารกับลูกในประเด็นดังกล่าวมากที่สุด และใช้รูปแบบการสื่อสารแบบห้ามปรามหรือขู่ กล่าวถึงผลเสียหากกระทำพฤติกรรมดังกล่าว แต่เมื่อพิจารณากระบวนการรับข้อมูลข่าวสารมานั้นจะพบว่าไม่มีความสอดคล้องกัน โดยพบว่าปัจจุบันข่าวสารเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกับเพื่อนต่างเพศ การ

แสดงความรัก เช่นการกอดจูบ การจับมือถือแขน การอ่าน ดู หรือชม สื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาพโป๊ หรือการมีเพศสัมพันธ์ มีอยู่เป็นประจำแทบจะเรียกได้ว่าเกิดขึ้นทุกวัน แต่เมื่อสำรวจพฤติกรรมว่า พ่อแม่ได้นำข่าวสารนั้นมาอธิบายให้กับบุตรของตนหรือไม่นั้น พบว่าแตกต่างกันไม่สอดคล้องกัน กับการสื่อสารที่พ่อแม่มีต่อลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยตรง การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม พ่อแม่ไม่มีการนำข่าวสารที่ได้รับนั้นมาอธิบาย ถ่ายทอด หรือทำความเข้าใจกับลูกในเรื่องดังกล่าวเลย จะไม่พูดถึง จะไม่นำข่าวสารมาเล่าหรืออธิบายให้ลูกฟัง โดยรูปแบบ การสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่พ่อแม่เป็นกังวลจะเป็นไปในลักษณะของการห้ามปรามมากที่สุด

ถึงแม้ว่าพ่อแม่เป็นผู้ได้รับข่าวสารเรื่องดังกล่าวมากที่สุดก็ตาม จากลักษณะดังกล่าว สามารถสะท้อนค่านิยมของพ่อแม่ว่าถึงแม้จะอยู่ในภาวะของว่าเป็นผู้นำด้านข่าวสาร ก็ยังคงดำเนินรูปแบบการสื่อสารตามบรรทัดฐานของสังคมไทยในเรื่องการกล่าวถึงเรื่องเพศอย่างชัดเจน ที่ว่าการพูดถึงเรื่องเพศในที่สาธารณะจำกัดเนื้อหาให้พูดกันได้น้อยมากหรือพูดกันเฉพาะในวงจำกัด ถ้ามองได้กันว่าเป็นเพศใดเท่านั้นพอ ถ้าไปพูดถึงเรื่องเพศของบุคคลอื่นใดนอกเหนือจากเรื่องนี้ ถือเป็นเรื่องไม่สุภาพเพราะเรื่องเพศในรายละเอียดต่างๆถือเป็นเรื่อง"ลับ" พูดกันได้เฉพาะในที่ "ลับหูลับตา" คนอื่น(มาสะวิสุทธิ : อ่างในตรีสุข วีระเวสส์ : 2539) ซึ่งแตกต่างจากลักษณะการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและเหมาะสมตามความเห็นของนักวิชาการในปัจจุบันที่ว่า การสื่อสารเรื่องเพศในทุก รูปแบบทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นพฤติกรรมทางเพศ การกอดจูบ การมีเพศสัมพันธ์ การเปลี่ยนแปลงของสภาวะทางร่างกายของวัยรุ่น ต่างๆ เหล่านี้ พ่อแม่ควรมีบทบาทในการให้ความรู้ และคำแนะนำแก่ลูก เพราะเรื่องเพศเป็นเรื่องของค่านิยม และความรู้สึกที่ถ่ายทอดผ่านทางครอบครัว ไม่มีผู้ใดที่ติกว่าพ่อแม่ในการช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพที่เหมาะสมให้แก่ลูก (ประทีน ชงัดเวช, 2535) แต่อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของพ่อแม่ที่มีในการสื่อสารกับลูกของตนเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่ตระหนักว่าตนเอง มีบทบาทน้อยในการสื่อสารให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศกับบุตร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคูเร็กซ์ โกบัล เชิร์ส เซอร์เวย์ (1999) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมและเจตคติด้านเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น 14 ประเทศทั่วโลก พบว่าวัยรุ่นได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดา ร้อยละ 12 สำหรับวัยรุ่นไทย พบว่าพ่อแม่มีบทบาทในการสอนเพศศึกษา น้อยที่สุดเพียง ร้อยละ 1 ซึ่งจากความตระหนักอันนี้นับได้ว่าก่อให้เกิดประโยชน์ต่อไปในการพัฒนารูปแบบการสื่อสารในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการให้คำแนะนำและปรึกษาต่อบุตรตนต่อไปในอนาคต

จากการศึกษานี้จะพบว่ารูปแบบการสื่อสารส่วนใหญ่ที่ที่พ่อแม่ใช้ในการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับบุตรตนนั้นจะพบว่าใช้รูปแบบการสื่อสารแบบอธิบาย พูดคุยให้คำแนะนำ ใน

กรณีที่เป็นประเด็นการพูดเรื่องโทษ เช่นเรื่องความเสียหายจากการตั้งครรภ์ เรื่องอันตรายของโรคเอดส์ และโรคทางเพศสัมพันธ์ต่างๆ เป็นต้น หรือปัญหาเท่านั้น แต่ไม่ใช่การให้ความรู้ความเข้าใจถึงตัวพฤติกรรมจริงๆ และสำหรับเรื่องของพฤติกรรมจริงนั้นจะพบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่จะใช้การห้ามปรามและกระทำตัวอย่างเป็นสำคัญ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวส่วนใหญ่ ได้รับข่าวสารโดยตรง ก่อนที่จะกลั่นกรองออกเผยแพร่สู่สังคม การรับรู้และพูดคุยกับแหล่งข่าวหรือเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่ปัญหาทางเพศดังกล่าวมีมากเสียจนวิตกกังวลว่าจะเกิดขึ้นกับบุตรของตน ดังนั้น จึงห้ามปรามและตักเตือนรวมทั้งกล่าวถึงแต่ผลเสียของพฤติกรรมดังกล่าวให้บุตรฟัง โดยเน้นย้ำคำว่า “พ่อ/แม่รู้ดี” “เขาเสียกันมาเยอะแล้ว” แต่ไม่อธิบายเหตุผลตามกระบวนการที่ควรจะเป็นให้บุตรเข้าใจแต่อย่างใด เพราะกลัวจะเป็นการชี้โพรงให้กระรอกมากกว่า .ซึ่งการสื่อสารดังกล่าวกลับก่อให้เกิดปัญหาและข้อจำกัดในการสื่อสารอย่างชัดเจนเนื่องจากขัดต่อธรรมชาติของวัยรุ่นที่กำลังย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มีอิสระ มีความเป็นตัวของตัวเอง และเริ่มกระบวนการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น เมื่อมีการห้ามปรามในเรื่องการจำกัดสิทธิเสรีภาพด้านความคิด โดยไม่อธิบายเหตุผลให้กระจ่างแจ้ง อาจทำให้บุตรเกิดพฤติกรรมคือดิ่ง หรือประชดประชัน ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาที่มากขึ้นตามมา

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 3 ปัจจัยใดบ้างที่อาจส่งผลกระทบต่อรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรตน

ในด้านปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนั้น จากผลการวิจัยพบว่า เพศของกลุ่มตัวอย่างเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการสื่อสาร ดังต่อไปนี้ การแนะนำให้ทราบถึงวิธีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ เช่นการเล่นกีฬา หรือทำงานอดิเรกต่างๆ การแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับเพื่อนต่างเพศ เช่น ไม่ไปเที่ยวกันสองต่อสอง หรืออยู่ในที่ลับตาคน การห้ามปรามหรือตักเตือนเรื่องการมีความรักในวัยเรียน การพูดคุยให้เข้าใจถึงวิธีการแสดงอารมณ์ เช่น การแสดงความรักหรือการอยู่ในบรรยากาศโรแมนติกกับเพื่อนต่างเพศ การพาไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับท่านด้วยเพื่อเป็นการแนะนำและให้ความรู้จากการปฏิบัติจริง ซึ่งจากแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่งผลต่อรูปแบบการสื่อสารที่แตกต่างกันของสมาชิกในครอบครัว ดังเช่น งานวิจัยของ จุฑานาฎ ผดุงเจริญ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวที่มีต่อทัศนคติในการเลือกคู่ครองและการสมรส : ศึกษาเฉพาะนักศึกษาปริญญาโท ของมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าบิดาเป็นผู้นำครอบครัวที่มีบทบาทสำคัญยิ่ง ต่อการกำหนดรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว อันเป็นตัวแปรสำคัญต่อทัศนคติในการเลือกคู่ครอง และการสมรสของบุตรในอนาคต ซึ่งหากในครอบครัวใดที่มารดาเป็นผู้มีอิทธิพลแนวคิดและรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศย่อมต้องเปลี่ยนไป นอกจากนี้เป็นที่

น่าสังเกตว่ารูปแบบการสื่อสารที่สัมพันธ์กับเพศนี้เป็นรูปแบบที่แสดงถึงความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามเป็นประเด็นหลัก ดังนั้นแนวคิด ทศนคติ การวางตัวของแต่และฝ่าย(เพศ) ย่อมแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

จากผลการวิจัยทำให้ทราบและสรุปรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า ถึงแม้สังคมไทยจะก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ข้อมูลข่าวสารได้รับรู้ทั่วถึงเหมือนกันทั่วโลกแต่ค่านิยมในการสอนเรื่องเพศของไทยนั้นยังคงไม่เปิดกว้างยอมรับมากนักสำหรับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอันเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว พ่อแม่มีความตระหนักในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างมาก ซึ่งแตกต่างจากการสื่อสารในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทางอ้อม ที่สามารถพูดคุยและอธิบายได้เปิดเผยกว่า ดังนั้นจึงทำให้สิ่งที่พ่อแม่ตระหนัก กับเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สื่อสารหรือพูดคุยกับบุตรตนนั้น ไม่สอดคล้องกัน หากสามารถปรับแนวคิดและทัศนคติดังกล่าว พร้อมทั้งกลยุทธ์ทางการสื่อสารในเรื่องดังกล่าว ในลักษณะที่สามารถทำการสื่อสารของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทั้งทางตรงและทางอ้อมร่วมกัน เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจและตระหนักถึงเรื่องดังกล่าว ไม่ใช่เพียงแค่ความเข้าใจเดิมที่คิดถึงแต่เพียง ว่าเป็น”เรื่องสกปรก”เท่านั้น แต่ให้มีทิศทางที่สอดคล้องกันทั้งทางเนื้อหาและในทางปฏิบัติจริง ก็จะช่วยให้ปัญหาทางด้านพฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นในปัจจุบันบรรเทาลงได้

ดังนั้น การพูดคุยและอธิบายในเรื่องเพศศึกษาโดยตรง ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงทางสรีระ อารมณ์ และสังคม รวมทั้งการวางตัวกับเพศตรงข้าม การเข้าสังคมทั้งการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ หรือ การแต่งกายโป๊ยั่ววน กับบุตรที่เป็นวัยรุ่นตอนต้น อายุตั้งแต่ 10-15 ปี ไม่ใช่สิ่งที่เร็วเกินไปที่จะสอน ตามที่พ่อแม่ในสังคมไทยเชื่อกันมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ วิธีการสอนรวมทั้งเหตุผลสนับสนุนอ้างอิง ซึ่งจะนำไปและแตกต่างกันตามลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของบุตร โดยพ่อแม่ ผู้ปกครอง เป็นผู้ที่เข้าใจลักษณะดังกล่าวมากที่สุด พฤติกรรมทางเพศของบุตรก็จะค่อย ๆ พัฒนามาตามวัยที่เหมาะสม โดยไม่ต้องใช้การห้ามปรามหรือตักเตือนโดยขาดเหตุผลสนับสนุน แต่เป็นการคาดโทษ ด้วยเหตุผลที่เด็ก ๆ ได้ยินซ้ำซาก แต่ไม่เคยเข้าใจ กับคำว่า “ผู้ใหญ่อาบน้ำร้อนมาก่อน” อีกต่อไป

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยในอนาคต

1. เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเฉพาะกลุ่มคือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ จึงทำให้การเก็บข้อมูลค่อนข้างจำกัด และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกมากกว่าจึงอาจทำให้ผลการวิจัยที่ได้ยังไม่สามารถครอบคลุมประเด็นปัญหาในด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ครบถ้วนได้
2. ในด้านคุณลักษณะประชากรนั้น ยังไม่สามารถทำการวิจัยถึงความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารได้ครอบคลุมทั้งหมดทุกคุณลักษณะเช่น กรณีเพศของบุตร และจำนวนบุตรก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้